

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1029/2021
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Миловић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице у Горњем Милановцу, чији је пуномоћник Мирослав Дмитровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2438/20 од 04.11.2020. године, у седници одржаној 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2438/20 од 04.11.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2438/20 од 04.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П 484/17 од 26.06.2020. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете плати: 307.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, 127.000,00 динара за претрпљени страх и 420.000,00 динара за душевне болове због умањења животне активности, све са законском каматом почев од 26.06.2020. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев преко износа досуђених ставом првим изреке (у износима и са каматом ближе одређеним овим ставом изреке), а ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 181.140,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2438/20 од 04.11.2020. године, жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена у ставу првом и трећем изреке, одбијен је и захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног прав, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом обавезана је тужена да тужиоцу накнади штету коју је претрпео услед пада у болници за време хоспитализације. Побијаном одлуком делимично је усвојен тужбени захтев, након што су судови утврдили да постоји основ одговорности тужене и право тужиоца на накнаду тражене материјалне штете, уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног касационог суда у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Имајући ово у виду, као и да тужена не указује на другачије правоснажне одлуке са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, то Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није потребно одлучивати о ревизији ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 17.11.2017. године, а вредност побијаног дела правоснажне пресуде је 854.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност за дозвољеност ревизије, од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић